

VIVÈNCIES

Gabriel Olivar Lleixà

La persona que vaig conèixer va néixer del 1931-1936, els fets que jo recordo es ben frescos i vius a la meua memòria, del 1936 ens va despertar les primeres canonades que sentiren a la Plaça de Espanya fins el carrer de Sants.

Varem veure troços d'interiors de persones més alcançats per les bombes i metralla dels abosos i penjaven dels fils d'electricitat que servien per els tramvies fessin el seu recorregut. Tambè varem veure vidres i aparadors destroçats pel mateix motiu, pero els vols del mitjdia s'havien calmat tot i la calma i la pau tornaren a senyorejar la ciutat.

Va ser un espectacle una mica dantesc.

DOTZE I CATORCE D'ABRIL DE 1931.

L'acció del congrés de una victòria de partits d'esquerra amb una veu de bogeria aclaparada per la victòria dels partits d'esquerra amb una victòria aclaparadora que designaran i per mitja de Francesc Macia i Lluís Companys i desde el balcó de la Generalitat varem proclamar la República Federal Espanyola i dintre d'aquesta la República Federal Catalana, sense saber lo que anava la cosa em vaig ajuntar amb la gent gran i em van dir que la importància i que semblava que molt esportiu i arran d'això va arribar la popularitat i el tenir al alcanç volem que l'estatut federal i tots els seus dirigents van anar a parar a la pressió sense pietat desde l'esquerra no vam veure ningú fins l'any 36.

Al febrer del 36 eleccions generals a tota Espanya, guanyant així la República., al punt que tots els presos que el bienni negre havien tancat es va tornar a obrir les portes. Fins el 18 i 19 de juliol l'exèrcit es va sublevar, el govern establert sense consentiment i una cosa que s'arribava de jugar en la guerra que feien si el pres al carrer es deu criar. Es de les guerres més grans de les que ha esdevingut a Espanya. I es va començar com sempre "espanyols" pero veien que les forces republicanes eren més en nombres pero superior amb valor i decisió, va renunciar a les cavilles morunes i veinat arreu l'agenda talibán que fou el va aplastar la nostra resistència, en tots els fronts i totes les maneres per mar i terra i a pesar de les nostres eren nombre més petits i inferior primer Guadalajara etc.

Tambè el bombardeig en 37-38 va acabar amb la moral que va quedar al rera guarda, (un cas anterior, un ferit al Front de l'Ebre va venir a Barcelona de

permís perquè era inútil per la guerra i aquí va demanar al seu pare que el digues d'on va venir ferit).

El dia 28 de gener del 1939, els nacionals van entrar a Barcelona per diversos punts: Vallvidriera, Montjuïc i Avda. Tibidabo i tothom donava gràcies a Déu perquè s'havia acabat.

2on Període: Uns dels fets que més en va emocionar va ser la mort d'un pres del bandol contrari que el tenien pressoner: sabem l'efecte que fa obrir la porta de la cambra on el teníem detingut i veure el seu cor com batejava.

El segon període va ésser al Front de l'Ebre on estaven tres companys cavant trinxera enmig del bombardeig d'artilleria enemiga i on va caure una bomba enmig nostre i ens van tirar a terra tot seguit però quan ens van alçar jo estava intacte i els meus companys morts junt amb el cap d'obres i ara no recordo exactament si era al pit o al ventre però les meces comes no van donar i vaig correr tot el que vaig poder fins que hem vaig trobar fora de perill.

La vida quotidiana

La família estava tota unida, a mi als meus pares i els nostres sofriments, en aquest temps jo ja no anava a la escola i per tant, no puc exposar sota aquest assumpte, més que amb la visió dels altres. La meua mare era portera i el meu pare manobre i jo guanyava alguna pessetona en treballs de fets dels costums.

Ens arriben cartes de veïns i persones de fora i amb el que nosaltres savien lo que passava al món, per la radio, el diari etc.

Al carrer diaris cremats, radio, esports com futbol i altres.

L'habitatge dels obrers eren petits, una casa de varies habitacions però amb poca teulada i quines persones amb molts i els amics en general la seva conducta era bona i bona amista.

La felicitat hi arribà amb el temps.

La por la teníem al cos. continuament la guia del meu pare i mare no em deixaven el peu del contes tant, l'egoisme i l'instant viu damunt de tot.